

tingstidende 1979–80 (2. samling), forhandlingerne sp. 64, Folketingstidende 1976–77 (2. samling), forhandlingerne sp. 18 f, Folketingstidende 1974–75 (2. samling), forhandlingerne sp. 18 f, og Folketingstidende 1973–74 (2. samling), tillæg B sp. 11 f.

E. De regler, der danner grundlaget for bedømmelsen af spørgsmålet om valgbarhed til folketinget, er bestemmelserne i *grundlovens* § 30, stk. 1, og § 33, der er sålydende:

»§ 30. Valgbar til folketinget er enhver, som har valget til dette, medmindre vedkommende er straffet for en handling, der i almindeligt omdømme gør ham uværdig til at være medlem af folketinget.

Stk. 2. . . .«

»§ 33. Folketinget afgør selv gyldigheden af sine medlemmers valg samt spørgsmål om, hvorvidt et medlem har mistet sin valgbarhed.«

F. Om den nærmere forståelse af grundlovens § 30 bemærkes følgende:

Grundloven anvender udtrykket en handling, der »i almindeligt omdømme« gør en person uværdig til at være medlem af folketinget. Derom siger professor Max Sørensen (Statsforfatningsret, 2. udgave 1973 ved Peter Germer, side 82):

»Det er efter grundloven ikke afgørende, om den pågældende har sine vælgeres tillid. Det kan f.eks. tænkes, at en lovovertredelse er begået for at fremme visse lokale interesser, og at vælgerne i den pågældende kreds derfor bedømmer forholdet med nogen sympati. Dette er dog irrelevant, idet grundlovens § 30 henviser til, hvad der i »almindeligt omdømme«, det vil sige den almindelige offentlige mening, medfører uværdighed. Da spørgsmål om valgbarheden afgøres af folketinget . . . er det folketinget selv, der må gøre sig til eksponent for det almindelige omdømme.«

G. I den af udvalget til valgs prøvelse den 28. juni 1983 afgivne betænkning og indstilling vedrørende Mogens Glistrup er om udvalgets arbejde bl.a. oplyst følgende:

»c. Det er under udvalgets drøftelser gjort gældende,

at der med grundlovens udtryk »i almindeligt omdømme« alene skulle være tænkt på grove lovovertredelser, som der i samfundet er almindelig enighed om at for-dømme, men

at der her er tale om lovovertredelser begået af en person, der – som repræsentant for et parti, der ønsker det nuværende skattesystem afskaffet – er af den opfattelse, at en overtrædelse af skattelovgivningen aldrig »i almindeligt omdømme« kan medføre uværdighed, og

at det derfor i et tilfælde som det foreliggende alene må være overladt til det pågældende partis vælgere at afgøre, om en person skal være medlem af folketinget.

Disse synspunkter har ikke fundet tilslutning fra udvalgets flertal, der henholder sig til,

at afgørelsen af, om et medlem, der er straffet, kan anses for værdig til at være medlem af tinget, ifølge grundlovens § 32 er pålagt folketinget, og

at den foreliggende sag må behandles på nøjagtig samme måde som andre tilfælde, hvor et medlem af folketinget er blevet idømt straf for en lovovertredelse.«

H. Et flertal (udvalget med undtagelse af venstresocialisternes medlem) henviser til følgende udtalelse fra et flertal i udvalget til valgs prøvelse i dettes betænkning og indstilling af 28. juni 1983:

»Det må af hensyn til hele det politiske omdømme anses for vigtigt, at folketingets medlemmer udviser stor hæderlighed og påpasselighed i deres økonomiske forhold, ikke mindst med hensyn til deres økonomiske forpligtelser over for samfundet, og at de ikke ved deres handlinger svækker befolkningens vilje til at overholde gældende lovbestemmelser.

Det må derfor betragtes med megen alvor, at et medlem er fundet skyldig i forsætlig overtrædelse af flere bestemmelser i såvel skattelovgivningen som i straffeloven, hvor også straffelovens § 289 om skattesvig af særlig grov karakter har fundet anvendelse, og er idømt en så alvorlig straf som fængsel i 3 år med en tillægsbøde på 1.000.000 kr. samt er fradømt retten til at udøve advokatvirksomhed indtil videre, idet, som det siges i højesterets dom, »de pådømte forhold gør tiltalte uværdig til den agtelse og tillid, som